

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Nicole, Pierre, 1625-1695: Víra, naděje a láska ●

Říjen 2013

Nezapomínejme na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.

Židům 13,16

Židům 13, 1-2 a 9: „*Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Nezapomínejme na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.*“

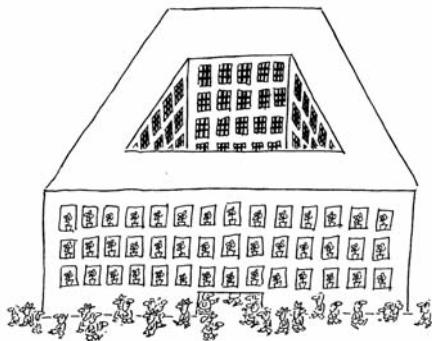
Milí čtenáři Katakomb,

na začátku 13. kapitoly knihy Židům, ze které je heslo na tento měsíc, stojí: „*Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.*“ Heslo samotné pak zní: „*Nezapomínejme na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.*“ Oba biblické texty myslí na společenství. I když se slovo společenství v českých překladech nevyskytuje a jen se předpokládá, v řeckém textu použito je. Řecké slovo *koinonia*, které se nejčastěji překládá ve smyslu *společensví*, se v našem hesle překládá jako štědrost. Ukazuje se tím zajímavá souvislost. Společenství znamená štědrost a také sdílení. V řeckém jazyce se tyto lidské projevy dají říct jedním slovem. Společenství si nelze představit jako nesdílné a neštědré. Co by to pak vlastně bylo za společenství?

Oba dva texty mluví o situacích, které byly a budou aktuální vždy. Vždy hrozí, že se společenství nebo společnost uzavře a zapomene na přicházející odjinud a že zapomene na dobročinnost a štědrost. Oba dva texty obsahují ale také nádherná a nadějná zakončení, vyústění. První mluví o hostech a andělech – host se může stát nepoznaným (netušeným) andělem. A druhé o obětech, které se Bohu líbí – ve kterých má Bůh zalíbení. Obě zakončení ukazují na radost, která pochází z pohoštění někoho odjinud a z obdarování druhého. Radost, kterou může přinést nečekaně host i projevená štědrost. Štědrost, o které se zde mluví, nemusí být vždy finančního ražení, někdy je to dobré slovo, přenechání prostoru tomu druhému, nebo ono sdílení ve společenství. Ať se Vám daří hledat a nacházet takovou radost.

Na závěr Vám přeji inspiraci ze čtení sborového dopisu. V čísle naleznete reportáž psanou společnými silami Jakuba Orta a Olgy Richterové, nebo postřehy z akce Zažít město jinak od Jana Škroba. Také část zprávy o naší milé návštěvě ze sboru v Bielefeldu od Richarda Šipka. Najdete samozřejmě také sborový program a další články.

Matěj Opočenský

Ilustrace: Ivan Steiger

Zápis ze schůze staršovstva dne 12. 9. 2013

FINANČNÍ ZPRÁVA

- Stav k 31. 7. 2013: sbor – 6000 Kč ztráta, byt – 42 000 Kč zisk
- Do července 2013 byly vybrány tyto částky: saláry – 129 900 Kč, sbírky – 39 980 Kč, dary – 6400 Kč
- Práce na dohodu pro sbor v období leden – srpen 2013: odhad byl 68 620 Kč, skutečnost je 36 660 Kč

SBÍRKY

- Sběrka pro Martu proběhne v září
- Sběrka pro Diakonii SZP proběhne v říjnu až prosinci

KATAKOMBY

Seznam „předplatitelů“: diskuse, zda není třeba některé adresáty Katakomb vyřadit, některé jiné třeba zase zařadit, jestli se víc neorientovat na distribuci Katakomb pomocí e-mailu. Závěr: pomocí Katakomb rozešleme informační dopis s otázkou, zda si adresát přeje dostávat Katakomb nebo ne; kdo aktivně nesdělí, že si nepřeje, bude je dostávat dál.

WEB SBORU

Existuje nespokojenost s jeho stavem, řada rubrik je starých, možná řešení: aktualizace, případně rozsáhlá rekonstrukce, nebo úplně nový. Odhlasováno, že chceme spustit nový web k 1. 1. 2014.

CEDULE NA SBOR

Máme špatné označení, zatím dáme zepředu domu papírovou ceduli, po schválení správní firmou stálou smaltovanou.

CELOCÍRKEVNÍ AGENDA

- Změna CZ k mateřské a rodičovské dovolené farářek: církev nebude moci ukončit pracovní poměr s farářem/farářkou, pokud je dotyčný(á) na rodičovské dovolené. Schváleno.
- Vedoucího tajemníka synodní rady dosud volil synod, návrh nového bodu je, že by ho volila synodní rada. Schváleno.
- Církevní odběr energií: po diskusi formulováno stanovisko staršovstva – nevyužijeme výběr společných dodavatelů energií.
- Rámcová smlouva s Českou spořitelnou. Rozhodnutí – využijeme rámcovou smlouvu s Českou spořitelnou.

Zapsal Tomáš Hrubý

Poděkování

Rád bych se ohlédl za uplynulým půlrokem a poděkoval všem, kteří se podíleli a podílejí na životě sboru. Ukázalo se, že naše společenství je životaschopné a nestojí, nepadá s jedním člověkem či rodinou. Společenství tvoříme my všichni, kteří – s pomocí Boží – bereme vršovické katakomby za své. Přesto bych rád zmínil alespoň některé sestry a bratry, kteří se ujali některých úkolů, které vplynuly z nepřítomnosti faráře ve sboru.

Tiha přípravy zelenočtvrtečních bohoslužeb a Noci kostelů dopadla na Ondřeje Radu a jeho rodinu. Tomáš Hrubý pro nás připravoval sborový dopis Katakomby. Biblické hodiny pro děti vedla Renata Radová spolu s Martinou Míkovou, mládež Anna Trojanová, pravidelná setkání seniorů Alena Štěpánová a Joel Pokorný. Nedělní školu organizovala Michaela Otterová spolu s dalšími učiteli: Martinou Míkovou, Annou Trojanovou, Lenkou Vokatou, Danielem a Janem Ortovými. Jelínkovi se ujali odvážení seniorů a připravili, tradičně výborné, setkání v Horoušánkách.

Úlohu sborové sestry přijala Lenka Vokatá, o přípravu účetnictví a sborovou kancelář se starala Věra Adamcová spolu s Evou Gembalovou. Při nedělních bohoslužbách kázala Anna Trojanová, Ondřej Rada a Michael Otrisal. Michael je také neocenitelný jako sborový „technik“.

Tomáš Vokatý, kurátor

První střípek

Milí přátelé, v minulém čísle jsem slíbil novou rubriku. Jakési farářské střípky. Přijměte tedy první. Prožil jsem s vámi první měsíc jako váš farář. Podařilo se rozjet celou řadu sborových pravidelných aktivit. Chci Vám za to poděkovat. Cítil jsem na nich příjemnou a přátelskou atmosférou. Děkuju za všechna tato setkání a za vaše nasazení. Mám z toho radost. Za ten měsíc toho proběhlo dost a v tomto čísle najdete několik reportáží z různých akcí.

Mám i některé nápady, které bych chtěl uskutečnit už v tomto měsíci. Jednou za měsíc – vždy v pátek před bohoslužbami s dětmi – Vám chci nabídnout setkání maminek s dětmi různého věku. Na tomto setkání bychom připravovali s dětmi program na bohoslužby. Také bych chtěl založit něco jako redakční radu sborového dopisu. Sborový dopis bude opravdu sborovým, když o něm bude přemýšlet větší počet lidí. Kdybyste měli zájem aktivně se účastnit tvorby dopisu, prosím, ozvěte se mi (byl bych rád, kdyby se podařilo složit radu ze zástupců všech generací).

Přeji Vám všem Boží požehnání a hezké čtení Vašich Katakomb.

Matěj Opočenský, farář

Kdo jsem

Dostala jsem od manžela úkol. Představit se Vám, čtenářům Katakomb. Jmenuji se Eva Opočenská. Co už ale možná nevědí všichni, je, že pocházím z kraje merunek a vína. Na Slovácku jsem strávila krásné dětství společně s rodiči, dvěma sourozenci a spoustou příbuzných. Prožila jsem celkem poklidnou pubertu při studiu gymnázia v Uherském Hradišti, pěkně pod dohledem rodičů a ti proto nebyli zrovna nadšeni, když jsem se rozhodla pro studium vysoké školy daleko v Praze. Mé studijní kroky se trochu zapotácely u výtvarné činnosti, ale pak nabraly směr k sociální práci. Vystudovala jsem VOŠ Jabok a na UK ETF sociální a pastorační práci. Toto prostředí mně v mém životě ukázalo směr a obohatilo o řadu životních zkušeností. Nejsilněji na mě zapůsobila má dlouholetá dobrovolnická činnost pro občanské sdružení Bodaj- pomáhající mladým lidem, žijícím v dětském domově ve Vilšanech na Zakarpatské Ukrajině.

A tak i v profesním životě mé další působení vedlo do neziskového sektoru. Nejprve jsem při studiu UK FF sociální pedagogiky pracovala jako koordinátorka projektu zaměřujícího se na problematiku dětí z nepříznivého sociálního prostředí, z dětských domovů a dětí s poruchami učení a chování. Po dokončení magisterského studia jsem se rozhodla pro změnu cílové skupiny a do dnešní doby pracuji v Asistenci, o.s. s lidmi s tělesným a kombinovaným postižením. Jako konzultantka Tranzitního programu pracuji se studenty středních škol Jedličkova ústavu. Svou práci mám ráda a bonusem je spousta přátel, které jsem v tomto prostředí našla.

Ale pryč od práce, abych prozradila i něco ze svých zájmů. Neprovozují žádné výjimečné aktivity, mám ráda sport – lyže, běžky, kolo, brusle, pilates. A ráda věci vyrábím, v poslední době nejvíc na šicím stroji. Mám ráda umění a při studiu na Jaboku jsem se rozhodla, že bych mohla trochu zapracovat na svých malířských dovednostech, proto jsem se shodou náhod ocitla ve vinohradském ateliéru Ondřeje Rady. Kde se mi pod jeho odborným a trpělivým vedením podařilo vytvořit za pár let několik obrazů. Proto i příchod do vršovického sboru byl pro mě milým shledáním nejen s Ondřejem a jeho vstřícnou rodinou, ale i dalšími lidmi, které jsem za dobu života v Praze mohla poznat.

A jaké to je, být paní farářová? Čerstvé vkročení do nové role, mezi nové lidi a nového prostoru vzbuzuje spousty nových pocitů a mnoho otázek. Jsem člověk, který dá na intuici a upřímnost. A musím říct, že když jsme se s Matějem rozhodovali, čeho budeme chtít být součástí, byli jste pro nás jasnou volbou. Vždy, když vstupuji do vašeho společenství, cítím otevřenost, toleranci a respekt, přestože jsme mladí a na spoustu věcí je ještě třeba přijít. A tak snad se mi bude dařit stejně jako vám být otevřená a tolerantní. Vážím si práce svého muže a jsem připravena být mu oporou a stejně tak se i podílet na různých sborových aktivitách. Záměrně neslibuji konkrétní činnosti, které bych ve sboru ráda realizovala, myslím, že čas sám otevře prostor a příležitost, jak se budou další věci vyvíjet. Stejně tak, jako se budeme poznávat. Těším se.

Eva Opočenská

Zažít Vršovice jinak

Pouliční festival Zažít město jinak se letos poprvé dostal i na vršovické Náměstí Svatopluka Čecha. Krásný funkcionalistický kostel, který je jistě jednou z dominant celé čtvrti, místní katolická farnost otevřela veřejnosti a poskytla v něm zázemí všem, kdo se na „Čecháč“ přišli podívat. Na přípravách sousedské slavnosti se vedle vršovických katolíků a nadšenců podíleli i členové našeho sboru včetně bratra faráře. Praktická, akční a docela spontánní ekumena ve Vršovcích opět ukázala, že někdy lépe než dlouhé teoretizování a setkávání církevních představitelů působí spolupráce sborů a farností v konkrétním místě a s konkrétními lidmi. A byl to právě otevřený kostel jako pomyslný střed všeho dění, co odlišovalo „naši“ scénu Zažít město jinak od toho, co probíhalo o kousek dál v Krymské ulici i na mnoha dalších místech po celé Praze. Nebyla lepší, nebyla horší, ale byla specifická. Kromě ekumenického rozměru – příště by snad nebylo na škodu, aby se zapojili i husité, kteří sídlí nedaleko! – bych na závěr zdůraznil ještě další rozměr, i když vlastně dost podobný. Na příkladu příjemně stráveného dne lze ukázat jednu z možných rolí církví v dnešní společnosti, která zdánlivě bez zájmu chodí kolem, ale když se vrata kostela otevřou dokořán, přitáhnou najednou pozornost řady lidí, které jinak třeba ani nenapadne vzít za kliku. **Jan Škrob**

Jak mohou církve pomoci sociálně vyloučeným? A proč se to týká i nás vršovických?

Na konci září (26. 9. 2013) se na Evangelické teologické fakultě konala diskuze k aktuálnímu tématu pochodů nenávisti (vůči Romům) a roli církvi v pomoci sociálně vyloučeným.

Hlavní organizátor Mikuláš Vymětal (farář ČCE a člen iniciativy Nenávist není řešením) uvedl, jak pohled Agentury pro sociální

začleňování (Vít Lesák), tak třeba romské terénní sociální pracovnice Růženy Ďordové, která bez patosu popsala traumata, jež si z demonstrací odnášejí romské děti schované doma ve skříních, či novináře Marcuse Papeho, který se pokusil shrnout reakce církvi na protiromské pochody a pokusy o pogromy z posledních měsíců. Těch několik pro-

hlášení, ke kterým se církev (nebo jednotliví představitelé) odvázala, ocenil, celkově ale zhodnotil aktivitu církví v tomto směru jako nedostatečnou. Upozornil také, že např. ČCE sice vydala prohlášení k projevům rasismu v české společnosti, ale ani ona (stejně jako žádná jiná česká církev) nevyzvala své členy k aktivnímu zapojení do snah o účinné řešení problému – jen děkuje, „všem, kdo se staví na odpor rasistickému myšlení i jednání a snaží se situaci u nás nenásilně řešit“. Nechutá a strach z otevřeného aktivismu je jednou z věcí, kterou by se měly církve (jak jejich vedení, tak řadoví členové) učit překonávat. V Německu jsou biskupové a biskupky blokující nahlášené neonacistické pochody již samozřejmostí.

Štěpán Ripka z platformy pro sociální bydlení referoval o postupu ze strany státu, který plánuje dál pokračovat v sestěhovávání chudých lidí do ubytoven a místo, aby problém pomáhal řešit, investuje peníze do jeho prohlubování. O nabízené řešení v podobě sociálního bydlení zatím není ze strany státu zájem. Problém vyloučených lokalit se může přitom týkat i nás vršovických víc, než bychom čekali. Např. obrovský Penzion Malešice, v němž aktuálně Praha 10 buduje právě sociální byty, má potenciál vytvořit stigmatizující místo přispívající k procesu sociálního vytěšňování jeho obyvatel (a to nehledě na neprůhledné financování obrovského stavebního projektu). Pracovníci z Agentury pro sociální začleňování totiž opakovaně zdůrazňovali, že jediná dlouhodobě smysluplná podpora je cestou různorodě rozmístěných jednotlivých bytů. „Prázdných ná-

jenných bytů je v Čechách několik set tisíc,“ zaznělo s tím, že jde o to, jak do nich zájemce dostat. Naše MČ se jich ovšem v aukcích hromadně zbavuje – prý se jí nevyplatí vysílat své zaměstnance na domovní schůze bytových družstev a mít v nich několikaprocentní podíly.

Panelová diskuse byla prvním krokem velmi žádoucím směrem. Ukázalo se, že ze strany Romů i aktivistů je velký zájem na zapojení církve do společné práce na otevřenější a solidárnější společnosti. Téma, zdá se, rezonuje i v církvi. Úkoly, které před církvemi v tomto směru stojí, ale nejsou jednoduché. Bude třeba postoupit v porozumění problému, hledání společného jazyka (jak s Romy, tak aktivisty) a otevřít náročnou diskusi na mnohdy citlivá témata i uvnitř církve a sborů. Možné angažmá církví má mnoho poloh. Od aktivity členů konkrétních sborových společenství (zvláště v problematických lokalitách), přes diakonickou činnost až po oficiální vyjádření církve. Slibným faktem budiž to, že v publiku sedělo několik představitelů různých církví. Z ČCE jmenovitě synodní kurátorka Lia Valková.

Závěrem bych ráda ocitovala z rozhovoru s farářem ČCE Mikulášem Vymětalem, přetištěného v posledním Protestantu č. 7/2013: „Když církev dokáže nahlas mluvit ve prospěch těch, kdo nejsou oblíbeni, a podpořit řešení, která nejsou krátkodobá, ale k něčemu vedou, jako to dělal třeba M. L. King, získá mnoho nečekaných spojenců a vlastní pozici menšiny dokáže kultivovat a zlepšit.“

Olga Richterová a Jakub Ort

Praha v Bielefeldu, Bielefeld v Praze – část druhá

Zejména o oltářních obrazech Miroslava Rady, které jsou umístěny ve dvou kostelech spráteleného sboru v Bielefeldu, je rozhovor Petra Vebera s členem bielefeldského sboru, Gerdem Godejohannem. První část otištěná minule byla věnována hlavně modlitebně Bodelschwinghkirche, dnešní otázky míří k druhému sborovému kostelu, Matthäuskirche, pozn. red

Oltářní obraz v tanním kostele je důsledkem toho, že chtěli mít také obraz od Miroslava Rady?

Naopak. Členové druhého sboru si přáli oltářní obraz dokonce daleko dříve než my. Mirek už pro ně udělal jeden návrh, ale oni ho odmítli. Dlouhá léta se nic nedělo. Nakonec za ním jeli a probrali s ním svoje představy, které on pak do obrazu pro ně zahrnul.

V Matoušově kostele je přesněji řečeno dvojice obrazů. Co na nich je?

To první, co zaujme, je obrovská plastika Ježíše s rozpřaženýma rukama, který oba obrazy propojuje. Levému obrazu dominuje výjev křtu, ale zajímavé je, že to není Jan Křtitel, kdo tu křtí, ale Ježíš. Vztahuje se to k místu z Lukášova evangelia, kde Jan Křtitel říká: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já..... on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Ježíš vkládá své ruce na křtěného a nad ním je holubice jako symbol Ducha Svatého a Boží oko. Nad celou plochou obrazu se vine had, který je v Bibli symbolem ďábla. Hlava hada není připravena kousnout, ale tiskne se k Ježíšovým zádům jako symbol toho, že zlo bylo Ježíšem překonáno a nemůže být dále zlem. Aspoň takhle to Mirek vykládá... Na pravém obraze dominuje společné jídlo, Ježíš a dva učedníci u stolu. Je to jasná asociace Emauz. Ježíš je s nimi a oni ho poznali. Je tam také zobrazen milosrdný Samaritán a pak také prázdný kříž a Ježíš mizející v nebi.

Miroslav Rada a Franz Klement se znali už od dříve?

Ano. První české kontakty dvou farářů našeho sboru začaly díky jejich aktivitě v Křesťanské mírové konferenci. Tehdy se v Praze prostřednictvím českých farářů seznámili jak s Mirkem Radou, tak s fotografem Janem Šplíchalem. Muselo to být už někdy na konci šedesátých let. Vztah k Československu samozřejmě ovlivnilo i to, že se Franz narodil v Jihlavě. Zorganizovali jsme pak postupně několik výstav z Mirkových dalších děl. Dostat sem do Bielefeldu obrazy z Československa nebylo tehdy snadné. U vás byl potřebný státní souhlas, ale povedlo se to. Výstavy měly velký ohlas a hodně se prodalo. Ta zatím poslední obsahovala i díla Mirkovy ženy Jarmily a obou jeho synů, Ondřeje a Vojtěcha.

Na obraz se díváte dlouhá léta. Ovlivnil charakter sboru?

Obraz k nám stále mluví. Když se na něj díváme, přemýšlíme o tom, co vidíme. Typickým příkladem by mohla být jedna presbyterka, která říkala, že když na obraze vidí holčičku vykukující za stolem, že jí je jasné, že její dcera patří také do společenství - a začala ji brát k Večeři Páně. Tehdy jsme začali podávat Večeři Páně i dětem. Domnívám se, že obraz proměnil naše chápání této svátosti, chápání jejího významu pro prohloubení našeho společenství.

A posílil vztahy s vršovickým sborem?

Pravidelně se navštěvujeme. A samozřejmě, že jsme se dosud vždycky, když jsme byli v Praze, byli podívat na Mirkovy nové práce.

Petr Veber

Otevřené dveře pro kohokoli

Zdravím Vás, všechny dobrosrdečné a aktivní čtenáře těchto stran. Rád bych Vám přiblížil cestu, na které můžete i Vy pomoci lidem, kteří se snaží znovu nastartovat svůj život a začlenit se znovu do běžného života. Podpořte, prosím, svým hlasem koupi lisu na dřevěné brikety pro nově budovaný azylový dům ve Slavětíně. I postižení by rádi pracovali a byli užiteční, budou Vám vděční. Hlasovat můžete do 23. 10. 2013 na Dreamcatcher.cz, kliknout na sen „otevřené dveře pro kohokoli“. Hlasování je možné i přes facebook nebo sms ve tvaru: DREAM 2599 – na číslo: 736 339 339. Za sms není žádný zvýšený poplatek.

Děkuji Vám Všem čtenářům Katakomb

Tomáš Lebduška

Rozhovor s Janem Havlíkem

V červnu tohoto roku jsme se rozloučili s br. Janem Havlíkem. Patřil ke generaci, která prožila všechny dějinné zvraty v naší společnosti od první republiky. Bratra Havlíka mnozí z vás již neznali, ale já si jej ještě dobře pamatuji z jeho pravidelných účastí na schůzkách seniorů. V posledních letech se ze zdravotních důvodů stáhl do soukromí, ale návštěvy u něj byly stále pozoruhodné. Právě pro jeho vzpomínky, ze kterých vám alespoň malý výsek nabízíme.

Váš tatínek byl první drogist v Vršovicích – nebo se pletu?

Ano, od roku 1913.

Pocházel ze selského rodu: jak přišel k tomu, že bude dělat drogistu?

On pochází z Brozan – to je na Podřipsku, měli tam statek, doma byli čtyři kluci a tatínek byl nejmladší. Ten nejstarší šel do Prahy a otevřel si na Letné drogerii. Otce si pozval a on u něj začal pracovat. Zalíbilo se mu to a tak si tady otevřel obchod sám.

Maminka pocházela odkud?

Z Humpolce.

Jak se octla v Praze?

Začala se v Praze taky učit v drogerii. Její bratr byl taky drogist, šel do války a padnul. Ona po něm ten obchod převzala – na Pankráci to bylo. Při té příležitosti se seznámila s otcem. Maminka byla první drogistka – žena v republice. Tenkrát v osmnáctém roce ženy nebyly tak emancipované...

To jste tedy přímo historická rodina...

Já jsem zase první pražský porevoluční drogist.

Jak dlouho jste to po Listopadu ještě dělal?

Asi dva roky, pak jsem dostal infarkt a musel jsem toho nechat. Pak jsem obchod pronajal a teďka je tam nakonec banka (*roh Moskevské a Žitomířské, pozn. red.*).

Vy vlastně žijete odmala ve Vršovicích... Chodil jste tady do Sokola?

Chodil jsem do Sokola asi do deseti let a pak jsem šel do skautu. Skaut byl dole, klubovnu jsme měli u Botiče. Taky jsem tu chodil do školy: napřed do fajglovky, co je tam teď hotelová škola (*na Vršovické třídě, pozn. red.*), později do Heroldových sadů. Vyučil jsem se za protektorátu, pak jsem začal chodit na průmyslovku, kde nám o rok zkrátily studium, abychom mohli dělat maturity, takzvané válečné maturity. Po

maturitě jsem musel jít do totálního nasazení, šel jsem do michelinky tady ve Strašnicích a byl jsem tam skoro do konce války. Krátce před koncem války to rozpustili, to už se všechno hroutilo. Po válce jsem šel na vojnu. Chtěl jsem jít do důstojnické školy, ale nevzali mě, protože republika neuznávala válečné maturity. Takže jsem si musel udělat maturitu znovu na vojně. Na vojně potom přišel osmačtyřicátý rok, já jsem byl nespolehlivý, tak mě důstojnickou šarží zase vzali. Když jsem se vrátil z vojny, byl jsem zaměstnaný ve zdravotnictví, protože nám vzali obchod, ale i dům, vystěhovali nás odsud. Chtěl jsem studovat dál, ale musel jsem si udělat třetí maturitu. Ta už mně zůstala. Já jsem toho vlastně zažil strašně moc, jako celá naše generace. Narodil jsem se za republiky, přežil jsem protektorát. Ono se to dneska nezdá, ale tenkrát to bylo strašně napnutý, ze dne na den, nejen nálety, ale zavírání, kontroly všeho možného, „co nesete a co vezete?“... Pořád bylo nějaké nebezpečí.

Rozhovor vedl a úvodem opatřil Jiří Ort, zpracoval Tomáš Hrubý

Návštěva Bielefeldských v Praze

Příznám se, že nevím, pokolikrát navštívila výprava z německého Bielefeldu pražské evangelické sbory ve Vršovicích a u Klimenta, rozhodně tu byli Bielefeldští už tolikrát, že jsme se přece jen trochu zapotili, než jsme vymysleli, co bychom jim tak ještě mohli v Praze ukázat, aby na nás moc nezívali.

Nakonec se celý víkendový program, který jsme připravili společně s klimentským sborem, docela vydařil, k čemuž nemalou měrou přispělo také mrazivé sice, ale jasné a slunečné počasí. Naštěstí! Začátek byl totiž dost dramatický. Bielefeldští dorazili do Prahy s tříhodinovým zpožděním poté, co se porouchala lokomotiva, která měla vlak dotáhnout z Drážďan do Prahy, porouchala se i druhá, kterou vypravili železničáři z Děčína, a vydržela teprve třetí, která zvládla nejen z Děčína dorazit do Drážďan, ale také dotáhnout vlak uondaných cestujících až do Prahy.

Už první setkání na perónu Hlavního nádraží bylo velmi srdečné, a přestože jsem nikoho neznal, po prvních slovech a pozdravech jsem měl pocit - jakkoliv to bude znít jako fráze - že vlastně vítám staré známé.

To, že spojení čtyř dříve samostatných bielefeldských evangelických sborů nebylo procházkou růžovým sadem, ale spíše náročnou chirurgickou operací, jsme pochopili z podrobného vyprávění našich německých přátel v sobotu dopoledne. Všichni pacienti podstupují pomalou rekonvales-

cenci. Jeden z účastníků diskuze to vystihl asi nejlépe: Nešlo o sňatek z lásky, ale čistě z rozumu - z finančních důvodů - a všichni se teď musí postupně učit žít s ostatními v rámci jednoho společenství. Nejbolestivější a stále otevřená rána podle paní Wehmannové jsou liturgické předměty a vybavení kostelů a modliteben, které se do společného kostela nevešly a leží zabalené kdesi v komoře. Naše hosty zajímalo především ekumenické hnutí v naší zemi a naše místo v něm. (Mimochodem tak dobrou pórkovku, jakou nám uvařily dámy z klimentského sboru k obědu, jsem snad ještě nejedl a zůstane nadlouho v mé paměti).

V Nostické knihovně, kterou jsme našim hostům předvedli v sobotu odpoledne, vzbudilo zaslouženě největší pozornost vlastnoruční věnování Filipa Melancthona v sebraných kázáních Martina Luthera, svého druhu evangelická relikvie.

Hilde a Gerhard Godejohannovi, členové bývalého Bodelschwinghova sboru, s nímž pojí Vršovice nejen dlouhodobé přátelství, ale také unikátní obraz Poslední večere Páně od Miroslava Rady v jejich kostele, mi laskavě dělali společnost u večere. Nadšení Marušky Ortové, s nímž o nich vždy mluvila, nebylo vůbec přehnané. Jsem moc rád, že Hilde a Gerhard s námi byli nejen na nedělní bohoslužbě, ale také na výborné výstavě Vojty Rady na Výšehradě, kterou je provedl sám autor. Godejohannovi pak jeli spolu

Pokračování na str. 12

s Ondřejem Radou do Uhřetěvsi navštívit své staré známé Marušku a Jirku Ortovy.

V pondělí odpoledne jsme s Matějem Opočenským na poslední chvíli doběhli na perón Hlaváku, kde to vlastně všechno v pátek začalo, abychom se s našimi přáteli rozloučili, předali jim za sbor malý dárek a hlavně pozdravy těm, kteří nemohli přijet s ostatními.

Mnozí z Vás jste Hildu a Gerharda u nás ve sboru neviděli poprvé. Já ano, ale upřímně doufám, že to nebylo naposledy. Doufám, že švy nového bielefeldského sboru Dietricha Bonhoeffera budou rychle srůstat a že i případné jizvy brzy zmizí a my se budeme moci těšit ze svých starých a také nových přátel.

Richard Šípek

Recept

Linecké košíčky s rybízem a jablky

Těsto:

200 g hladké mouky
100 g měkkého másla
1 vejce
1 vanilkový cukr
špetka soli

Náplň:

6 jablek
100 g cukru
1 lžíce maizeny
15 g másla
2 lžičky citronové šťávy
5 lžic rybízu

Mouku, sůl, cukr a nahrubo nakrájené máslo a vejce rychle promícháme a rukama opláchnutýma studenou vodou hmotu důkladně zpracujeme na hladké těsto. Uděláme bochánek, zabalíme do folie a vložíme na 30 min do ledničky. Oloupané jablka zbavíme jádřinců, nakrájíme na kousky, pokapeme je citronovou šťávou, posypeme maizenou, cukrem a promícháme s rybízem.

Připravíme si 12 formiček na košíčky, těsto vyválíme na plát asi 3 mm silný, nakrájíme si kolečka asi o 2 cm větší než formičky. Těstem košíčky vyložíme, okraje těsta zarovnáme o okraje formiček. Jablkovou směs rozdělíme na těsto a na vrch dáme vložky másla. Připravené košíčky pečeme v troubě vyhřáté na 200 °C asi 5 min, potom teplotu zmírníme na 170 °C a dopečeme dozlatova.

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Matěj Opočenský;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč